

XLII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Diplomat- og Konsulatvæsen.

(Afgiven af Folketingets Finansudvalg den 26. Marts 1908.)

Medens Konsulatvæsenets Ordning gættende har været Genstand for Lovgivning (Lov om Konsulatvæsenet af 14. April 1893, med Tillæg af 31. Januar 1896 og 15. Januar 1904) er dette ikke Tilfældet for Diplomatvæsenets Vedkommende, idet der ikke — bortset fra Loven af 22. November 1905 om Oprettelse af et Gesandtskab i Christiania — findes nogen særlig Lov indeholdende Bestemmelser vedrørende Diplomatiet. Som Følge heraf har der ikke tidligere været nogen Lejlighed for Lovgivningsmagten til at tage Spørgsmaalet om Danmarks diplomatiske Repræsentation i Udlandet op til samlet Drøftelse. Det maa derfor anses for heldigt, at Udenrigsministeren ved Nedsættelsen af Kommissionen af 24. Juli 1906, bl. a. med den Opgave at forberede og fremkomme med Forslag til en Omordning af den danske diplomatiske og konsulære Repræsentation i Udlandet, har tilvejebragt Betingelserne for, at saavel den diplomatiske Repræsentation som dens Forhold til den mere moderne konsulære Virksomhed har kunnet forelægges Rigsdagen til Forhandling og Afgørelse ved en fælles Organisations- og Lønningslov.

Det maa nemlig indrømmes, at den stærke Udvikling i vort Lands Handelsfor-

bindelser med Udlandet, der har medført stigende Krav om konsulær Repræsentation og særlig Repræsentation ved udsendte Konsuler, et Krav, der ikke ringe Grad er imødekommet, samtidig har bidraget til at udbrede den Opfattelse, at enhver Repræsentation, der ikke direkte tager Sigte paa at støtte og ophjælpe danske Forretnings- og Handelsforbindelser med Udlandet, egentlig er overflødig. Hertil har yderligere bidraget den Kendsgerning, at den — ganske vist mindre betydningsfulde — Side af Gesandternes Virksomhed, der gaar ud paa at give politiske Indberetninger, i nogen Grad overflødiggøres ved Pressens og Telegrambureauernes talrige og hurtige Meddelelser. Det maa derfor som anført anses for heldigt, at Spørgsmaalet om de to Sider af vor Repræsentation i Udlandet tages op til Overvejelse, og at det sker samtidigt.

Med Hensyn til den konsulære Repræsentation er der i alt væsentligt Enighed i Udvalget om at slutte sig til Lovforslagets Bestemmelser. Dette er derimod ikke Tilfældet, forsaa vidt angaar den diplomatiske Repræsentation. Udvalgets store Fler-tal (Udvalget undtagen K. M. Klausen, Marott og L. Rasmussen) har dog kunnet samles i Erkendelse af, baade at det er nødvendigt at